

Følge deraf har jeg ment, at det vilde være nødvendigt, eller at det i alt Fald vilde tjene til at bringe Klarhed i Forholdet, naar man sagde, at naar en saadan ny Obligation udstedes til Kreditforeningen af en ny Ejer, skal den have Paa-tegning af Statskassen om, at denne holder Kreditforeningen skadesløs. Det tredje Stykke af mit Ændringsforslag Nr. 3 bestemmer, at naar den Gæld, om hvilken der her er Spørgsmaal, bliver at indfri, skal Indfrielsen overfor Kreditforeningen altid kunne ske i Kreditforeningens Obligationer. Kreditforeningen udbetaler nemlig ikke kontante Penge til Statskassen, men naar den faar Transport paa Obligationerne, udleverer den sine egne Kasseobligationer, der maaske staa adskilligt under pari Kurs. Det vilde da være ret unaturligt, om man ved Indfrielsen af Laanene skulde betale dem kontant. Man maa kunne afgøre Sagen ved at betale med saa mange af Foreningens egne Kasseobligationer, som svare til de Laan, der er Spørgsmaal om. Derom kan der vel egentlig ikke godt være nogen Tvivl. Men jeg vil i øvrigt tilstaa, at dette 3die Stykke af Ændringsforslag Nr. 3 ikke tilfredsstiller mig selv. Det er jo en meget kort Tid, man har til Overvejelse af en saadan Sag. Lovforslaget var sat til Behandling, og jeg maatte derfor skynde mig med at lave dette Ændringsforslag. Ved nærmere Overvejelse er jeg kommen til at indse, at der maa endnu mere til end det, jeg har foreslaaet i 3die Stykke. For det første er der nemlig den Ting at bemærke, at en Statshusmand, som faar et Laan, altid faar det fulde Beløb udbetalt. Han faar nemlig kontant Betaling af Statskassen, hvorimod denne ikke faar kontante Penge af Kreditforeningen, naar den transporter Obligationerne, idet den til Gengæld kun modtager Kasseobligationer, der staa i lavere Kurs. Den, der skal indfri Laanene, er imidlertid Ejeren af Ejendommen, og hvis han skal kunne indfri med Kasseobligationer, vil han faa en ny Fordel, som der ikke er nogen Grund til at give ham. Lad os f. Eks. tænke os, at han har faaet 2,000 Kr. kontant af Statskassen, medens Kasseobligationerne staa i en Kurs af 90, og at han saa vil indfri Laanet. Han vil da kunne indfri det med Kreditforenings-Obligationer for kun 1,800 Kr. Han har da tjent 200 Kr. paa Statskassens Bekostning, og det er der i Virkeligheden ingen Mening i. Paa den anden Side vil jeg gøre opmærksom paa, at det Tilfælde kan indtræffe og sikkert ogsaa

nok en Gang vil indtræffe, at disse Obligationer ville komme til at staa over pari Kurs, maaske op i 102 til 104. Vi have jo set saa galt før. Det vil derfor være tilstrækkeligt i Ændringsforslaget at sige, at man *kan* indfri sin Forpligtelse med Kasseobligationer. Det vilde jo dog være temmelig byrdefuldt at skulle købe Obligationer til en Kurs over pari for at bruge dem til at indfri Laanet med. Disse Omstændigheder bevirke, at jeg, idet jeg i øvrigt vil anbefale, at man i Øjeblikket vedtager Forslaget, som det foreligger, vil forbeholde mig ved 3die Behandling at stille Ændringsforslag om en forandret Redaktion af det. Jeg har det allerede færdigt, men jeg finder ikke, at der er Anledning til at opholde det høje Ting dermed i dette Øjeblik, da man jo senere vil kunne komme tilbage dertil. Jeg skal kun sige, at den Tanke, jeg tænker paa at føre igennem i det Forslag, jeg agter at stille til 3die Behandling — hvis det høje Ting i øvrigt er enigt i, at der skal gøres Forandring paa dette Punkt — gaar ud paa, at ligesom Statskassen har lidt Tabet fra første Færd ved at faa Obligationerne til en Kurs under pari, saaledes skal den ogsaa indvinde den eventuelle Fordel ved, at Kursen er under pari ved Indfrielsen. I Tilfælde af, at Kursen er over pari, maa Kreditforeningen være berettiget til at foretage en Udtrækning blandt de herhen hørende Obligationer for at kunne indfri dem med kontant Betaling til pari Kurs.

Ved Ændringsforslag Nr. 4, der væsentlig er redaktionelt, behøver jeg ikke at opholde mig. Ændringsforslag Nr. 5 svarer ganske til nogle Bemærkninger, som jeg fremsatte ved 1ste Behandling, og det samme gælder ogsaa om Nr. 6, som gaar ud paa at indsætte en, som det forekommer mig, ret hensigtsmæssig Henvisning til, at de Obligationer, som Kreditforeningen ifølge denne Lov udsteder, ikke amortiseres paa sædvanlig Maade og navnlig ikke amortiseres fra Begyndelsen af, men først efter lang Tids Forløb, saaledes som Loven af 22. April dette Aar, § 10, foreskriver. Med disse Bemærkninger tillader jeg mig at anbefale de stillede Ændringsforslag.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 1 er jeg ganske enig med den ærede Forslagsstiller i, at det kun er redaktionelt, men jeg er derimod ingenlunde enig med ham i, at det af ham foreslaaede Udtryk skulde være mere adækvat end det, der er